

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-416/2023-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Sandri Oletić, u pravnoj stvari tužitelja Ivice Konteka, OIB: 55261356654, Čakovečka 2, Kuršanec, zastupanog po punomoćniku Josipu Pintariću, odvjetniku u Čakovcu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate, nakon dovršene glavne rasprave održane dana 26. ožujka 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, 7. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju IVICI KONTEKU, Kuršanec, Čakovečka 2, OIB: 55261356654, isplati novčani iznos od 4.130,92 EUR-a, zajedno sa zateznim kamatama, koje teku od dana dospijeca pojedinog iznosa do 31.07.2015.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekuće m polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015.g. do 31.12.2022.g. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023.g. do 29.12.2023.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023.g. pa do isplate, po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je

Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućim na:

iznos 31,31 EUR od 12. prosinac 2012., do isplate,

iznos 109,68 EUR od 22. siječanj 2013. do isplate,

iznos 112,52 EUR od 1. veljača 2013. do isplate,

iznos 112,42 EUR od 11. ožujak 2013. do isplate,

iznos 119,69 EUR od 20. travanj 2013. do isplate,

iznos 105,93 EUR od 23. svibanj 2013. do isplate,

iznos 110,06 EUR od 24. lipanj 2013. do isplate,

iznos 109,47 EUR od 12. kolovoz 2013. do isplate,

iznos 112,21 EUR od 30. kolovoz 2013. do isplate,

iznos 117,72 EUR od 30. rujan 2013. do isplate,

iznos 114,09 EUR od 22. listopad 2013. do isplate,

iznos 116,57 EUR od 21. studeni 2013. do isplate,

iznos 119,08 EUR od 20. prosinac 2013. do isplate,

iznos 114,28 EUR od 17. siječanj 2014. do isplate,

iznos 120,56 EUR od 14. veljača 2014. do isplate,

iznos 121,51 EUR od 10. ožujak 2014. do isplate,

iznos 119,46 EUR od 5. travanj 2014. do isplate,

iznos 117,22 EUR od 13. svibanj 2014. do isplate,

iznos 119,33 EUR od 10. srpanj 2014. do isplate,

iznos 122,37 EUR od 18. kolovoz 2014. do isplate,

iznos 122,21 EUR od 18. kolovoz 2014. do isplate,

iznos 122,51 EUR od 21. kolovoz 2014. do isplate,

iznos 127,94 EUR od 18. prosinac 2014. do isplate,

iznos 127,99 EUR od 18. prosinac 2014. do isplate,
iznos 127,99 EUR od 18. prosinac 2014. do isplate,
iznos 128,16 EUR od 2. veljača 2015. do isplate,
iznos 128,14 EUR od 27. veljača 2015. do isplate,
iznos 128,14 EUR od 13. ožujak 2015. do isplate,
iznos 128,14 EUR od 20. travanj 2015. do isplate,
iznos 128,14 EUR od 26. svibanj 2015. do isplate,
iznos 128,14 EUR od 26. svibanj 2015. do isplate,
iznos 128,14 EUR od 22. srpanj 2015. do isplate,
iznos 126,60 EUR od 22. srpanj 2015. do isplate,
iznos 126,60 EUR od 9. rujan 2015. do isplate,
iznos 126,60 EUR od 30. rujan 2015. do isplate sve u roku 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže s tuženiku, ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju IVICI KONTEKU, Kuršanec, Čakovečka 2, OIB: 55261356654, isplati novčani iznos od 663,98 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.09.2015. do isplate, po stopi koja se do dana 31.12.2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023.g. do 29.12.2023.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023.g. pa do isplate, po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana."

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.464,08 EUR, zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 7. svibnja 2026. do isplate, po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 6. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika, radi isplate, u kojoj se navodi:

- da tužitelj je dana 10.12.2007. sklopio sa tuženikom (pod ranijom tvrtkom Hypo Alpe-Adria-bank d.d.) Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 41.565,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu); da u članku 4. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja; a da navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) su ništetne kako se dalje objašnjava, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu;

- da u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17 od 14.06.2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. g. do 31.12.2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada

važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima; da navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnica vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće; da stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; te da sukladno odredbi čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), odnosno čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013), rubricirane presude obvezujuće su i u predmetnom postupku za naslovni sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku;

- da imajući u vidu sve navedeno tužitelj ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije ugovora o kreditu u valutu euro za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule; da to nadalje pretpostavlja pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku do dana i na sam dan konverzije prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franka na dan isplate kredita;

- da tužitelj je s tuženikom zaključio dana 18.01.2016. Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kojim je gore navedeni Ugovor o kreditu konvertirao u valutu euro sukladno ponudi tuženika na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), no da bitno je reći kako se provedbom navedene konverzije i zaključenjem Dodatka tužitelj ni na koji način nije odrekao svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti gore navedenih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinaka ništetnosti do dana konverzije, odnosno sklapanja Dodatka; da o tome je stav zauzeo i VSRH RH u odluci broj Rev 2868/2018 od 12.02.2019.g.;

- da tuženik je tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito tužitelju primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana provedbe konverzije kredita sklapanjem Aneksa; da stoga je uslijed utvrđenja ništetnosti valutne klauzule u švicarskom franku: 1. tužitelj preplatio svaki mjesec do dana konverzije iznose anuiteta koji su se - zbog povećanja tečaja CHF spram kune uvelike u kunskom iznosu povećali u odnosu na kunske iznose po ugovorenom tečaju na dan isplate kredita, ukupno iznos od 2.606,76 EUR (19.640,63 kn) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate; 2. tužitelju je na dan konverzije od strane tuženika nezakonito više obračunat: - iznos preostale glavnice u kunama (prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan konverzije) u odnosu na iznos preostale glavnice prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita u slučaju kada ne vrijedi valutna klauzula, ukupno iznos od 7.549,24 EUR (57.657,32 kn) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 30.09.2015.g. do isplate; no dao tužitelj uzima u obzir kako je tuženik provedbom zakonske konverzije sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) tužitelju na dan konverzije izvršio otpis preostale glavnice u iznosu od 26.266,40 kn, a što predstavlja razliku između kuskog iznosa preostale glavnice na taj dan u CHF u odnosu na kunski iznos konvertirane preostale glavnice u EUR prema simuliranom usporedivom euro kreditu, a prema zakonski određenim pravilima konverzije; da obzirom navedenim tuženik tužitelju nije uspostavio restituciju gornje više obračunatog iznosa, tužitelj ističe kako, nakon oduzimanja navedenih iznosa (57.657,32 kn koliko iznosi glavnica koju je utvrdio tuženik i 51.889,18 kn koliko je trebala biti utvrđena glavnica s obzirom na ništetnost odredaba o valutnoj klauzuli), konačni iznos preplate iz točke 2. iznosi 765,56 EUR (5.768,14 kn) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 30.09.2015.g. do isplate; da tužitelj je više obračunati iznos preostale glavnice pod točkom 2. preplatio jer je danom konverzije knjigovodstveno i faktički zatvoren dotadašnji kredit u CHF po osnovnom ugovoru na način da je formiran novi iznos preostale glavnice u EUR, a za ostatak obveze po preostaloj glavnici u CHF je izvršen otpis potraživanja banke. Stoga je na ime ništetne primjene valutne klauzule zatvorena preostala glavnica osnovnog kredita upravo za neosnovano viši iznos od 765,56 EUR (5.768,14 kn); te da ukupno preplata 1. + 2. = 3.372,32 EUR (25.408,74 kn) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

1.1. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže da sud po provedenom postupku donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 2.606,76 EUR / 19.640,63 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na: iznos 858,68 EUR 6.469,74 kuna od 31. listopada 2014., iznos 157,14 EUR 1.183,94 kuna od 30. studeni 2014., iznos 108,39 EUR 816,64 kuna od 31. prosinac 2014., iznos 143,86 EUR 1.083,94 kuna od 31. siječanj 2015., iznos 130,59 EUR 983,94 kuna od 30. travanj 2015., iznos 528,76 EUR 3.983,94 kuna od 31. svibanj 2015., iznos 545,39 EUR 4.109,25 kuna od 31. kolovoz 2015., iznos 133,95 EUR 1.009,25 kuna od 30.

rujan 2015., pa sve do isplate (točka I tužbenog zahtjeva); nalaže tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 765,56 EUR / 5.768,14 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.09.2015. do isplate (točka II tužbenog zahtjeva); te nalaže tuženiku nadoknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak, zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom (točka III tužbenog zahtjeva).

2. U danom odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, njegovoj osnovi i visini. Prvenstveno, tuženik ističe kako tužitelj nije potrošač prema Zakonu o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, 46/07 i 79/07, dalje: ZZZP/07) iz kojeg razloga se predmetni zakon ne može primijeniti na pravni odnos između tužitelja i tuženika; da naime, tužitelj je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 146-316/2007 (dalje: ugovor o kreditu), 10. prosinca 2007. radi kupnje poljoprivredne mehanizacije, za obavljanje registrirane poljoprivredne obiteljske djelatnosti, a što je vidljivo iz samog ugovora i to nošeni stroj za vađenje mrkve; da budući da je u članku 3. ZZZP/07 izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti razvidno je da isti nije potrošač; da tužitelj je sklopio ugovor o kreditu za obavljanje svoje poslovne aktivnosti; da u trenutku sklapanja predmetnog ugovora tužitelj je bio nositelj OPG-a; te da slijedom navedenog, na ovaj pravni odnos ne mogu se primijeniti presude iz postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, kako to pogrešno ističe tužitelj. Tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako ne spori da je s korisnikom kredita sklopio ugovor o kreditu; da međutim, korisnik kredita je predmetni ugovor izmijenio, u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu (dalje: Aneks). Tuženik je bio obvezan ponuditi korisniku kredita sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15); da sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa, da tako su odredbe čl. 2., 3. i 4. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 3. i 4. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno; da također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti, ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas ne postoji veliki rizik tečajnih razlika; da tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule; da nadalje, Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti i da stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten, te da tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne

kamate prije podnošenja tužbe. U odnosu na pravni interes tužitelja tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, navodeći da obrazlažući pitanje pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu; da stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje. Dalje tuženik navodi da je odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019 utvrđeno da je Aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke; da konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni Aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr. Dodatno, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena, te da stoga je očito kako je sud odlukom u oglednom postupku pojasnio pravni stav zauzet u predmetu Rev-2868/18; da logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem Aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja; da sudski vještak, Ručević vještačenja d.o.o. potvrdio je ispravnost načina izračuna konverzije od strane tuženika. Tuženik u cijelosti osporava visinu tužbenog zahtjeva, navodeći da tužitelj zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije niti bila ugovorena te kao da konverzija nije provedena; a da tuženik prvenstveno ističe da bi takvim uređenjem prava i obveza stranaka sud u potpunosti dokinuo slobodno uređivanje obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a i protivno volji ugovornih stranaka utvrdio ugovornu obvezu kao da valute obveze nije niti bilo; te da nesporno je da su stranke svojom slobodnom voljom sklopile ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Tuženik ističe kako je sklapanjem Aneksa tužitelju priznata preplata, a kojom je isti u cijelosti obeštećen. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do isplate. Tuženik, opreza radi ističe prigovor zastare.

2.1. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Tužitelj je ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva, te svih navoda, osporavajući navode tuženika iz odgovora na tužbu. U odnosu na prigovor o statusu tužitelja kao potrošača, tužitelj ističe da iz samog ugovora o kreditu jasno proizlazi da ga je tužitelj sklopio kao fizička osoba, te se u njemu ne spominje OPG tužitelja, dakle nije ga sklopio kao vlasnik OPG-a, što je sasvim dovoljno da se tužitelj smatra potrošačem; te da osim toga, činjenica što je tužitelj u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora bio

nositelj OPG-a kao i to da je namjena predmetnog ugovora bila za kupovinu poljoprivredne mehanizacije ne dovodi sama po sebi pitanje statusa potrošača. U odnosu na utjecaj konverzije kredita tužitelj navodi da sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15., dalje: ZID ZPK) banke su s potrošačima sklopile anekse ugovorima o kreditu te je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF-u u kredit s valutnom klauzulom u EUR-u na koji način su stranke izmijenile ugovorni odnos u pogledu valute, kamatne stope te preostalog dijela neotplaćene glavnice, na način da su utvrdili preplatu i sporazumjeli se o načinu korištenja iste; a da što se tiče pravnog interesa za podnošenje tužbe nakon konverzije tužitelj se poziva na stav Vrhovnog suda RH u rješenju broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Glede rješenja Vrhovnog suda RH u oglednom postupku posl.br. Gos 1/2019-36 od 04.03.2020. tužitelj smatra da se rješidba Vrhovnoga suda RH u oglednom postupku ne odnosi na ovaj predmet niti je na isti primjenjiva, odnosno odluka u ovome postupku ne ovisi o rješenju toga pravnoga pitanja; da tužitelj u svojoj tužbi i tijekom postupka niti nije tvrdio da je sklopljeni dodatak ugovoru o konverziji nepostojeći niti ništetan, da štoviše, isti je Dodatak smatrao pravovaljanim, te je sukladno tome i tužbeni zahtjev postavljen do zaključno rujna 2015., dakle prije sklapanja predmetnog Dodatka Ugovoru o kreditu, sa svim efektima provedene konverzije; da međutim, provođenjem postupka konverzije tužitelj nije u cijelosti obeštećen, odnosno nije u cijelosti primijenjen stav Vrhovnoga suda RH iz presude i rješenja broj Rev 1172/2018-2 od 19. ožujka 2019. u kojem se navodi da se ništetni dijelovi ugovora imaju smatrati kao da nikada nisu postojali, tako da ne mogu imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala; a da provedenom konverzijom tužitelj nije doveden u položaj kao da ništetnih odredaba nije niti bilo; da u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske se izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima; te da činjenica prihvata konverzije ne znači, niti može značiti ujedno i odricanje od prava na punu restituciju jer bi takvo odricanje potrošača bilo ništetno i posljedično bez učinka, obzirom da je to izričito normirano odredbom čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača; da pravni učinak konverzije jest nova glavnica, i uređena kamatna stopa od dana kada je konverzija potpisana, ali pravni učinak konverzije NIJE restitucija na temelju ništetnih odredaba.

4. Tuženik je ostao kod navoda i prigovora iz odgovora na tužbu.

5. Tužitelj je tužbeni zahtjev uredio podneskom od 16. prosinca 2025., kojim se očitovao na Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Matije Mikaca od dana 13.11.2025., navodeći da iz predmetnog Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako

tužitelj po predmetnom kreditu, nakon prijeboja utvrđenih preplata s priznatom preplatom iz konverzije, ima ostatak nepodmirenih preplata zbog promjene tečaja CHF u iznosu od 4.130,92 EUR-a, a koji iznos tužitelj potražuje u toč. I tužbenog zahtjeva; da osim navedenog, iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je na dan konverzije, tuženik tužitelju obračunao preostalu glavnicu višu za iznos od 663,98 EUR-a, koji iznos tužitelj potražuje u toč. II tužbenog zahtjeva; te da sukladno predmetnom Nalazu i mišljenju vještaka, tužitelj ovime uređuje svoj tužbeni zahtjev, te predlaže po provedenom postupku donijeti presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 4.130,92 EUR-a, zajedno sa zateznim kamatama, koje teku od dana dospijeca pojedinog iznosa, do isplate (točka I tužbenog zahtjeva), nalaže tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 663,98 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.09.2015. do isplate (točka II. tužbenog zahtjeva), te nalaže tuženiku nadoknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate (točka III tužbenog zahtjeva).

6. Tuženik je ostao kod odgovora na tužbu i svih navoda, te se protivi preinaci iz podneska tužitelja od 16. prosinca 2025., a ujedno ističe u odnosu na provedeno vještačenje od 13.11.2025. da na isto nema posebnih računskih prigovora, ali ima metodoloških s obzirom da izračun nije izvršen primjenom kamatne stope primjenjive na kredite u HRK valuti u predmetnom periodu.

7. Tužitelj ističe kako je tužbeni zahtjev uredio sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka, te da tužitelj ne posjeduje specifična znanja kojima bi već u trenutku podnošenja tužbe mogao točno utvrditi nastalu preplatu koju ovom tužbom potražuje, pa se sukladno tome predlaže sudu, u koliko isti smatra da se radi o preinaci, isto dopustiti jer bi to bilo svrsishodno za konačno uređenje odnosa među strankama, a tužitelj istodobno bez svoje krivnje prije vještačenja precizan tužbeni zahtjev nije niti mogao postaviti.

8. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu, i to dokumentaciju priloženu uz tužbu: Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 18.01.2016. (listovi br. 8-12 spisa), Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007 od 10.12.2007. (listovi br. 13-18 spisa), Efektivnu kamatnu stopu (listovi br. 19-22 spisa), Otplatni plan od 12.12.2007. (listovi br. 23-25 spisa), Specifikaciju isplate kredita (list br. 26 spisa), Otplatni plan za kredit od 15.05.2023. (listovi br. 27-29 spisa), Potvrdu od 11.02.2019. (list br. 30 spisa), Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulo u švicarskom franku od 06.11.2015. (listovi br. 31-32 spisa), Popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30.09.2015 od 06.11.2015. (listovi br. 33- 35 spisa), Simulirani otplatni plan u EUR (listovi br. 36-38 spisa), Izvod otvorenih stavki kredita u švicarskom franku na dan 30.09.2015. (list br. 39 spisa) i Otplatni plan

za kredit od 15.05.2023. (list br. 40 spisa); dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu: Novi zapisnik br. HBACK1-000542-2007 sa 50. sjednice Kreditnog odbora Kreditnog odjela za fizičke osobe Čakovec održane 10.12.2007. (listovi br. 54-61 spisa), Fax poruke Croatia osiguranje i Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. (listovi br. 62-72 spisa), e-mail Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju (listovi br. 73-74 spisa), sudsku praksu (listovi br. 75-113 spisa), Izjavu svjedoka Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (listovi br. 114-118 spisa), sudsku praksu (listovi br. 119-121 spisa), Mišljenje Ručević vještačenja (list br. 122 spisa), sudsku praksu (listovi br. 123-136 spisa), Tablicu G1: Kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (listovi br. 137-145 spisa) i sudsku praksu (listovi br. 146-167 spisa); te u sudsku praksu dostavljenu po tužitelju (listovi br. 183-191 spisa).

8.1. Nadalje je provedeno saslušanje tužitelja kao stranke u svrhu dokazivanja, dok saslušanje po tuženiku predložene svjedokinje Kristine Kovačić nije provedeno jer je tuženik od tog dokaznog prijedloga odustao.

8.2. Provedeno je i financijsko vještačenje, po stalnom sudskom vještaku za ekonomiju, grana financije, Matiji Mikacu iz Čakovca, te izvršen uvid u Nalaz i mišljenje imenovanog sudskog vještaka od 13. studeni 2025. (listovi br. 209-222 spisa).

9. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08., 57/11, 184/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja utvrđen je djelomično osnovanim.

10. Nesporno je da su tužitelj kao korisnik kredita, te pravni prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao banka kreditor dana 10. prosinca 2007. zaključili Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007.

11. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sud utvrđuje da je istim tužitelju odobren i isplaćen potrošački kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 41.565,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, za kupovinu poljoprivredne mehanizacije, sa ugovorenim rokom otplate kredita 10 godina, u 120 jednakih mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 471,97 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.

12. Nesporno je da je između pravnog prednika tuženika i tužitelja dana 18. siječnja 2016. zaključen Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kojim je Aneksom izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, i to pozivanjem na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015 i 102/2015).

13. Nedvojbeno je da je predmetnim osnovnim Ugovorom o kreditu broj: 146-316/2007 od 10. prosinca 2007. ugovorena otplata kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF.

14. Prema definiciji iz članka 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07; u daljnjem tekstu: ZZP/07), koji je vrijedio u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

14.1. Odredbom članka 96. st. 1. ZZP/07 propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom st. 2. istoga članka propisano je da smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

14.2. Prema odredbi članka 100. ZZP/07 ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo, te moraju biti lako uočljive, a prema odredbi članka 101. dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

14.3. Odredbom članka 102. st. 1. ZZP/07 propisano je da nepoštena ugovorna odredba je ništetna, a u st. 2. istoga članka da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

15. Prema odredbi čl. 5. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl. 3. st. 1. te Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

16. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO-a propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Nadalje, prema odredbi članka 7. ZOO-a sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8.

ZOO- propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

17. Odredbom čl. 320. ZOO-a propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema naprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane.

18. Odredbom članka 322. ZOO je propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

19. Tužitelj je saslušan u svojstvu stranke iskazao da negdje, misli da je 2007. godina, uzeo je kredit kod Hypo banke, za kupnju stroja za vađenje mrkve, da kredit je bio u švicarskim francima u iznosu od negdje oko 40.000,00 švicarskih franaka, nešto preko, na 10 godina ga je uzeo, rata je bila dogovorena negdje oko 2.000,00 kuna, rata se popela negdje na oko 3.800,00 kuna, koliko pamti, pa onda je poslije došlo do te konverzije, i to, i to je prihvatio, tu konverziju, te da kredit je otplaćen. Na pitanje zamjenice svog punomoćnika da li je predmetni kredit sklopio kao fizička osoba ili kao pravna, odgovorio je da kao fizička osoba. Na pitanje da li je predmetni kredit sklopio kao OPG i da opiše točno na što su predmetna sredstva iskorištena, odgovorio je da sklopio ga je isključivo kao fizička osoba a sredstva su bila potrošena za kupnju poljoprivredne mehanizacije. Na pitanje je li prilikom sklapanja ugovora pregovarao oko pojedinih ugovornih odredaba ili su mu dali na potpis unaprijed formulirani obrazac ugovora, odgovorio je da ne, nije pregovarao, oni su rekli da može dobiti kredit u švicarskim francima, i on je na to pristao i potpisao, ugovor je izradila banka. Na pitanje da li je prije potpisivanja ugovora pročitao isti, odgovorio je da da. Na pitanje da li ga je razumio i u kojem dijelu ga je razumio, odgovorio je pa u onom osnovnom dijelu, na koliko godina, koliko bude rata i to, kamata. Na pitanje da li mu je službenik banke spominjao bilo što u vezi rizika valute franak, odgovorio je da ne. Na pitanje da li mu je javni bilježnik spominjao bilo što u vezi toga, odgovorio je da ne. Na pitanje da li se sve rečeno vezano uz sklapanje prvog ugovora, odnosi i na sklapanje aneksa ugovora o konverziji, odgovorio je da da. Na pitanje da li je mogao pregovarati o odredbama aneksa i da li je mogao utjecati na njegov sadržaj ili je aneks bio ponuđen po principu "uzmi ili ostavi", odgovorio je da po principu "uzmi ili ostavi". Na ponovljeno pitanje da li je mogao pregovarati o odredbama aneksa ili utjecati na sadržaj, odgovorio je da ne, nije mogao. Na pitanje da li se odrekao prava potraživanja prema banci potpisom konverzije, odgovorio je da ne. Na pitanje zamjenice punomoćnika tuženika je li u predmetno vrijeme sklapanja ugovora bio vlasnik OPG-a, odgovorio je da da. Na pitanje koja je bila osnovna djelatnost tog OPG-a, odgovorio je da uzgoj povrća. Na pitanje je li kupljeni stroj koristio za svoju poslovnu djelatnost, odgovorio je da ne, već za svoje osobne potrebe. Na pitanje je li pročitao ugovor o kreditu, odgovorio je da je,

da. Na pitanje je li se raspitivao za kredite u eurima možda, ili u kunama, odgovorio je da ne, nije se, da to mu je bilo ponuđeno i to bi bilo to. Na pitanje je li imao primjedbe na izračun konverzije, odgovorio je da ne, nije imao ništa. Na pitanje je li u predmetno vrijeme sklapanja osnovnog ugovora razumio značenje valutne klauzule, odgovorio je "Pa gledajte, nisam ja baš neki stručnjak, za ta pitanja. Ne znam." Na pitanje kada kaže da se nije moglo pregovarati od odredbama ugovora i aneksa, znači li to da je pokušao pregovarati, odnosno promijeniti neke odredbe, odgovorio je da nije on mogao promijeniti ništa, da bio mu je ponuđen ugovor o švicarskom franku, po principu "uzmi ili ostavi". Na pitanje suda a u svezi s prednje iskazanim da je poljoprivredna mehanizacija kupljena predmetnim kreditom korištena za osobne potrebe, da to malo pojasni, odgovorio je da taj stroj za vađenje mrkve, je u to vrijeme relativno bio novitet na tom našem području i samim time kad je on to kupio, dobio, on se njemu pokazao beskoristan jer je zahtijevao drugačiju pripremu tla i agrotehničke mjere da bi on funkcionirao, tako da taj stroj je koristio nešto malo, a uglavnom je stajao, jer nije imao on novce za tehnologiju kakvu imaju vani, da u OPG-u oni su imali drugu tehnologiju vađenja mrkve, tako da taj stroj nisu koristili za obavljanje djelatnosti OPG-a.

20. Neosnovan je prigovor tuženika kojim tužitelju osporava status potrošača.

20.1. Naime, nije sporno da je kredit po navedenom Ugovoru o kreditu broj: 146-316/2007 od 10. prosinca 2007. odobren i iskorišten za kupnju poljoprivredne mehanizacije tj. konkretno stroja za vađenje mrkve. No, valja istaknuti nedvojbenu činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu tužitelj zaključio kao fizička osoba, te da u sadržaju samog Ugovora o kreditu je naznačeno da radi se o potrošačkom kreditu, budući je u članku 2. predmetnog Ugovora o kreditu decidirano navedeno da "Banka odobrava korisniku kredita potrošački kredit", te dalje u tom istom članku navodi "Kredit se odobrava za kupovinu poljoprivredne mehanizacije", te su dalje u članku 10. tog Ugovora o kreditu navedene i identifikacijske oznake konkretnog stroja za vađenje mrkve za kupovinu kojeg je ovaj kredit odobren. Slijedom toga nedvojbeno je da tuženiku kao davatelju kredita bilo jako dobro poznato u koju je svrhu navedeni kredit tužitelju odobren, a unatoč tome tuženik je, koji je i sastavio predmetni Ugovor o kreditu u samom tom Ugovoru o kreditu jasno naznačio da se radi o potrošačkom kreditu.

20.2. Nesporo je da je tužitelj u vrijeme zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu bio nositelj OPG-a, a djelatnost kojeg je OPG-a bila uzgoj povrća, no iz dokaza provedenih u ovom postupku ne proizlazi da se navedeni stroj za vađenje mrkve, koji je kupljen predmetnim kreditom, koristio u obavljanju poljoprivredne proizvodnje u okviru OPG-a u obimu da bi se isto moglo smatrati poduzetničkom djelatnošću tužitelja koja bi tužitelju anulirala status potrošača.

20.3. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da je upravo tuženik tužitelju ponudio konverziju kredita iz tog Ugovora o kreditu i s tužiteljem dana 18.01.2016. zaključio Aneks uz predmetni Ugovor o kreditu, a to sve pozivanjem na Zakon o potrošačkom

kreditiranju, iz čega je razvidno kako je sam tuženik cijelo vrijeme trajanja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelju priznavao status potrošača.

21. Nesporno je da je tužitelj potpisao predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, nedvojbeno je činjenica da je Ugovor o kreditu sačinio i na potpis tužitelju dao upravo tuženik odnosno pravni prednik tuženika, te da radilo se o tipskom ugovoru, a da tužitelj i pravni prednik tuženika kao ugovorne strane o pojedinačnim odredbama toga Ugovora nisu posebno pregovarali. Naime, uvjet pojedinačnog pregovaranja bio bi ispunjen kada bi tužitelj imao stvarnu mogućnost utjecati na sadržaj odredbi odnosno ishoditi promjenu pojedinih, od strane pravnog prednika tuženika ponuđenih odredaba ugovora o kreditu.

22. Nadalje, tuženik nije dokazao da je tužitelju na razumljiv i jasan način pojašnjeno značenje valutne klauzule kojom se otplata kredita veže za valutu CHF.

23. Stoga sud zaključuje kako tuženik nije dokazao da je prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu tužitelju dao sve relevantne informacije osnovom kojih bi tužitelj bio u mogućnosti donijeti promišljenu odluku o preuzimanju obveza po predmetnom kreditu ugovorenom uz valutnu klauzulu u CHF.

24. Kako se o ugovorenoj valutnoj klauzuli u CHF između stranaka nije pojedinačno pregovaralo, ukazuje se da pri zaključenju predmetnog Ugovora o kreditu tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača.

25. Naime, banka je i prije i u vrijeme zaključenja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama odnosno o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR, da je rast tečaja CHF u kontekstu uvođenja Eurozone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u CHF je tim veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja CHF, te je još veći i zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju CHF, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a i neizvjestan je iznos i glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u CHF što znači da su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

26. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio presudu, između ostalih, i u odnosu na tuženika, gdje je utvrđeno da je u razdoblju koje

obuhvaća i ugovaranje te vrijeme otplate predmetnog kredita, tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 01.9.2004. godine do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje utuženo razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom pravnog prednika tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora pravni prednik tuženika kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku pravnog prednika tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

27. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je prednje navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju koje obuhvaća i ovdje sporno razdoblje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Revizije podnesene protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-

7129/13-4 od 13. lipnja 2014., odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015.

28. Iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2 od 9.4.2015. slijedi da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog Ugovora koja je kao takva ostala nerazumljiva.

29. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (kojoj je prethodila odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba tužitelja udruge Potrošač i ukinuta odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u točki I. izreke presude i rješenja u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja udruge Potrošač protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki I.1. izreke (kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da su tuženici „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“) te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak; te odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te je predmet u tom dijelu vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje), potvrđena je ranije navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjestnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Revizije podnesene protiv ove presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. odbijene su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

30. Prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

31. U odnosu na primjenu utvrđenja iz parnice "Potrošač" sud ističe da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na to pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u ovom postupku.

32. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu: ZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl. 106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

33. Citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

34. Dakle, imajući u vidu naprijed označene odredbe ZPP-a i ZZP-a, kao i činjenicu da su ovdje sporne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, u ovom postupku ne bi bilo potrebno utvrđivati da li se o predmetnim ništetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Naprijed izneseno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. No, i iz u ovom postupku provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da se o spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo.

35. Naime, tuženik je u ovom postupku mogao dokazivati da, za razliku od onoga što je utvrđeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, pri sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu nije narušena pravična ravnoteža između prava i obveza stranaka u smislu prethodno navedenih odredbi ZZP/07. Međutim, osnovom provedenih dokaza sud utvrđuje da su tvrdnje tuženika da bi odredbe o valutnoj klauzuli u CHF tužitelju bile suštinski razumljive, odnosno da je od strane tuženika tužitelju objašnjeno kakav konkretan rizik preuzima sklapanjem ugovora uz primjenu tih ugovornih odredbi, ostale nedokazane.

36. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 102. st. 1. ZZP/07 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tužitelj kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

37. Shodno iznesenom, nedvojbeno je da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF po srednjem tečaju kreditora važećem na dan plaćanja, nepoštene i time ništetne.

38. Zahtjev tužitelja za isplatu preplaćenih iznosa po predmetnom Ugovoru o kreditu restitucijski je zahtjev kao posljedica činjenice da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu za CHF ništetne. Odredbe čl. 502.c st. 1. ZPP-a i čl.118. ZZP-a govore o postupcima naknade štete, pa je s tim u vezi potrebno navesti da je šteta u smislu čl. 1046. ZOO-a i umanjenje nečije imovine, a u konkretnom slučaju tužitelju je plaćanjem anuiteta otplate kredita obračunatih prema tečaju CHF tuženika na dan plaćanja tijekom ugovorenog vremena vraćanja nastala šteta, a tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi.

39. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

40. U presudi Francisc Gutiérrez Naranjo i Ana Maria Palacios Martinez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Viscaya Argentaria SA u spojenim predmetima C154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o

tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

41. Obzirom da je i čl. 102. st. 1. ZZP/07 propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništava (st. 1.), a da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2.), te odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale.

42. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), dakle bez obveze plaćanja anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF prema tečaju tuženika kao kreditora na dan plaćanja. U konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati.

43. Zaključenjem dodatka uz osnovni Ugovor o kreditu tj. Dodatka o konverziji nisu otklonjene posljedice ništetnosti, te se samom činjenicom sklapanja dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

44. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pitanje na način da sporazum o konverziji koji je zaključen na osnovu Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no također je zauzet stav da

bez obzira na sklapanje Dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja ih pripadaju a riječ je o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

45. Prije svega valja navesti da ZID ZPK/15 nije propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gube prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također iz samog Aneksa uz osnovni Ugovor o kreditu sklopljenog između stranaka u konkretnom slučaju nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita, ovdje tužitelj, provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF, te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora, te su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

46. Vrhovni sud Republike Hrvatske je još u odluci broj Rev- 2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

47. U odluci Suda Europske unije u spojenim predmetima C-596/15 P i C-597/15 P u predmetu Bionorica SE i Diapharm GmbH & Co. KG pod toč. 85. odluke od 23. studenoga 2017. navedeno je da postojanje pravnog interesa pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti osobnu korist stranci koja ju je podnijela, a nasuprot tomu, pravni interes ne postoji kada povoljan ishod neke tužbe u svakom slučaju tužitelju ne može donijeti zadovoljštinu. Iz navedene presude Suda Europske unije jasno proizlazi da ne može postojati apstraktni pravni interes, a koji je, kao što je

navedeno u odluci ovoga suda broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potpuno određeno i jasno naveden za koje zahtjeve takav pravni interes postoji.

48. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da nakon zaključenja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke a koji se odnose na ispunjenje obveze korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

49. U pogledu provedenog postupka konverzije ugovora o kreditu ističe se i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 174/2020-2 od 15. studenog 2022., u kojoj Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope i nakon prihvata konverzije, a ta odluka je potvrđena Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-1995/23 od 28. lipnja 2023. Ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije predmet ovog konkretnog postupka, međutim iz navedene recentne sudske prakse je vidljiv stav sudova o provedenom postupku konverzije kredita ugovorenih u valuti CHF.

50. Također je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 809/2021-2 od 21. prosinca 2022 naveo da činjenica sklapanja dodatka ugovora o kreditu ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi istog tog ugovora.

51. Osim toga Ustavni sud Republike Hrvatske je u odluci broj U-III-5853/20 od 05. travnja 2023.god. potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije.

52. U presudi Europskog suda u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Dakle, iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

53. U predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. donesena je odluka iz koje slijedi da bi se potrošač mogao sklapanjem sporazuma kojim se zamjenjuje nevaljana ugovorna odredba drugom odredbom, odreći zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 odnosno

prava temeljem iste, samo i isključivo kada bi dao slobodan i informiran pristanak na takvo odricanje i znao čime se tim pristankom odriče.

54. Po ocjeni ovog suda tužitelj se sklapanjem Dodatka ugovoru nije odrekao tog prava niti je mogao dati slobodan i informiran pristanak te se nije odrekao svojih prava na obeštećenje niti je takvo odricanje u istome sadržano, a čak da je i dao takav pristanak ne bi se radilo o slobodnom i informiranom pristanku s obzirom da u vrijeme sklapanja aneksa o konverziji, valutna klauzula u CHF nije bila utvrđena ništetnom.

55. Dakle, konverzija odnosno potpisivanje dodatka ugovoru o kreditu između stranaka nije od značaja na utvrđenje u ovoj pravnoj stvari. Naime, razlog donošenja navedenog ZID ZPK/15 bio je da se položaj korisnika kredita u CHF kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit vezan uz EUR, dok činjenica da su stranke zaključile dodatak tj. konkretno Aneks ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sama za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju doista u potpunosti vraćen iznos koji predstavlja razliku s osnova preplaćenih anuiteta uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

56. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. dan je slijedeći odgovor na predmetno pravno pitanje: "Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji." U toj je odluci dalje izneseno da naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. Nadalje se u toj odluci navodi da obzirom na izraženo pravno shvaćanje u ovoj odluci dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak Ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti, jer u razdoblju od sklapanja Osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

57. Financijskim vještačenjem provedenim po sudskom vještaku Matiji Mikacu, i to Nalazom i mišljenje imenovanog sudskog vještaka od 13. studenog 2025. utvrđeno je:

- da u razdoblju od dana korištenja kredita do 30.9.2015. korisnik, ovdje tužitelj, je temeljem promjena tečaja preplatio iznos od 59.271,96 HRK odnosno 7.866,73 EUR prema fiksnom tečaju;

- da konverzija kredita je provedena u skladu s Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015);
- da konverzijom kredita je neotplaćena glavnica smanjena za 26.240,67 HRK;
- da tužitelj je nakon konverzije nastavio otplaćivati 5.002,78 HRK veću glavnicu nego što bi otplaćivao da se kredit nije konvertirao već da se plaćao prema početnom tečaju, a da prema tečaju na datum konverzije navedeno iznosi 663,98 EUR za koliko je glavnica konvertiranog kredita više utvrđena;
- da u svom izračunu konverzije Banka je na datum 30.9.2015 utvrdila iznos ukupne preplate iz konverzije od 40.018,93 HRK, međutim, na datum konverzije zadnji anuitet koji je dospio na datum 30.9.2015 nije bio u potpunosti podmiren, odnosno u dijelu od 460,41 CHF je knjigovodstveno podmiren iz same preplate iz konverzije, da navedeno u kunama iznosi 2.942,02 HRK, za koliko bi utvrđena preplata iz konverzije bila veća da je korisnik sam podmirio taj zadnji anuitet; te da za potrebe prijeboja je dakle korišten iznos od 42.960,95 HRK, koji se može smatrati ukupnim iznosom obeštećenja na datum konverzije;
- da u slučaju da se prethodno utvrđene preplate od strane korisnika zajedno s zakonskom zateznom kamatom zatvaraju s iznosom priznate preplate od strane banke, proizlazi da je banka priznatim iznosom preplate koji proizlazi iz konverzije korisniku kredita na datum 30.9.2015 podmirila sve mjesečne preplate koje sežu do 27.11.2012 godine i dio preplate od 12.12.2012 zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na te iznose do 30.9.2015, dok su sve kasnije mjesečne preplate ostale nepodmirene, odnosno da iznosom od 42.960,95 HRK je na datum 30.9.2015 podmireno ukupno 28.147,47 HRK glavnice uvećano za zatezne kamate na tu glavnicu u iznosu od 14.813,48 HRK;
- te da nakon prijeboja utvrđenih preplata s priznatom preplatom iz konverzije tužitelj do datuma konverzije ima ostatak nepodmirenih preplata u iznosu od 31.124,49 HRK, odnosno 4.130,92 EUR prema fiksnom tečaju, sa pojedinačno navedenim mjesečnim iznosima prikazima u Tablici na stranicama 12-13 Nalaza sudskog vještaka.

58. Dani nalaz i mišljenje sudskog vještaka, sud ocjenjuje stručnim i objektivnim, te u skladu s dokumentacijom u spisu, dok u odnosu na primjedbe tuženika valja istaknuti kako tuženik ne prigovora matematičkom izračunu vještaka, dok su prigovori tuženika u odnosu na metodologiju vještačenja kao prigovori pravne prirode prethodno već raspravljani.

59. U odnosu na po tuženiku izneseno protivljenje preinaci tužbe, sud utvrđuje kako je tužitelj povišenjem utuženog iznosa iz točke I tužbenog zahtjeva sa iznosa od 2.606,76 EUR na iznos od 4.130,92 EUR, odnosno ukupno postavljenim konačnim tužbenim zahtjevima iz točke I i II tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.794,90 EUR

(4.130,92 EUR + 663,98 EUR) u odnosu na ukupno postavljene tužbene zahtjeve iz tužbe u iznosu od 3.372,32 EUR (2.606,76 EUR + 765,56 EUR), izvršio preinaku tužbe. Međutim, sud ističe da uređenje tužbenog zahtjeva prema danom nalazu i mišljenju sudskog vještaka predstavlja dopuštenu preinaku tužbe, sukladno odredbama članka 190. st. 2. ZPP-a, te Zaključku poslovni broj Su IV-162/2021 sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. studenog 2021. prema kojem je Zaključku u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

60. Na osnovu svega iznesenoga, tužbeni zahtjev tužitelja pod točkom I tužbenog zahtjeva za isplatu utuženog iznosa od 4.130,92 EUR, preplaćenog s osnova promjene tečaja CHF, sud utvrđuje osnovanim.

61. Naime, radi se o iznosu preplaćenom uslijed utvrđene ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu broj: 146-316/2007 od 10. prosinca 2007. kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF, koji je osnovni Ugovor o kreditu do dana konverzije tj. sklapanja Aneksa uz predmetni Ugovor o kreditu, bio na snazi, a provedenim je vještačenjem utvrđeno da za navedeni iznos preplate tužitelj provedenom konverzijom nije obeštećen.

62. No, tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu, pod točkom II tužbenog zahtjeva, a za isplatu iznosa od 663,98 EUR s osnova razlike glavnice tj. više utvrđene glavnice konvertiranog kredita, je u cijelosti neosnovan, iz razloga kako slijedi.

63. Sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 146-316/2007, od 18. siječnja 2016., između stranaka je uspostavljen novi pravni odnos, a koji Aneks ni u kom dijelu nije ništetan, te isti proizvodi pravne učinke između parničnih stranaka kao ugovornih strana.

64. Naime, ZID ZPK/15 uređene su obveze vjerovnika i potrošača u postupku konverzije kredita denominiranih u CHF u kredite denominirane u EUR, te sklapanje Anexa ili Sporazuma o konverziji ima svoje izvorište u zakonu i bankarske su institucije bile dužne postupiti po ZID ZPK za razliku od potrošača koji su imali pravo izbora, mogućnost potrošača da prihvati izračun konverzije kredita. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZID ZPK, kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz članka 19.c točka 6. ZID ZPK-a na način kako je to propisano tim zakonom. Nadalje, ZID ZPK/15 je bio predmetom ocjene suglasnosti s Ustavom RH, a i Sud Europske unije je u odluci C-567/20 iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti sukladno odredbi čl. 1. st. 2. Direktive 93/13 jer se radi o prisilnom propisu, koji ne može biti predmet ispitivanja nepoštenosti,

u skladu s kojim stavom su doneseni i zaključci Vrhovnog suda RH u odlukama Gos-1/2019 i Rev-637/19 jer je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža.

65. Budući je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (P-1401/12) pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditima koje je tuženik zaključivao sa korisnicima kredita kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima nepoštene, te to na identičan način ustanovljeno i u ovom postupku, zaključuje se da su predmetne odredbe ugovora o kreditu protivne citiranim prisilnim propisima i moralu društva, te da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu čl. 1115. ZOO-a mora platiti zateznu kamatu od dana stjecanja, odnosno od dana kada je tužitelju nastala šteta sukladno čl. 1086. ZOO-a.

66. Kako je dio ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, a koje se odnose na ugovaranje valutne klauzule, ništetan, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno takvih ugovornih odredaba Ugovora o kreditu primio, a što je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima. Odredbom čl. 1111. ZOO-a određeno je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kada se vraća stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja. U ovoj pravnoj stvari tuženik je kao stjecatelj nepošten od samog dana sklapanja Ugovora o kreditu jer je, kako je prethodno rečeno, utvrđeno da je riječ o nepošteno ugovorenoj valutnoj klauzuli.

67. Stoga tužitelju na utvrđeni osnovani iznos glavnice od 4.130,92 EUR, iz točke I tužbenog zahtjeva, pripada pravo na isplatu zatezne kamate, sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a, od dospijeća pojedinačnih mjesečnih preplaćenih iznosa (navedenih u ranije spomenutoj Tablici sadržanoj u Nalazu vještaka), do isplate, po stopi propisanoj odredbama članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

68. Kod instituta stjecanja bez osnove zakon ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

69. Zastara ovdje utužene novčane tražbine nije nastupila jer je u ovom slučaju tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje novčane obveze tek kad se utvrdi da su sporne odredbe ugovora ništetne (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

70. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu

kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je u Zaključku sa svoje sjednice od 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda održanoj 31. siječnja 2022. dano je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi CHF (Broj: Su-IV-33/2022-2), prema kojem ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba prednje navedena pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

71. Shodno iznesenom, ništetnost ugovornih odredbi ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i u odnosu na valutu CHF pravomoćno je ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, i to glede ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

72. Obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena dana 6. lipnja 2023., po tuženiku istaknuti prigovor zastare je u cijelosti neosnovan.

72.1. Naime, Građanski odjel Vrhovnog suda RH na svojoj drugoj sjednici održanoj 27. svibnja 2024. donio je pravno shvaćanje Su-IV-123/2024-5 pod točkom 2. koje glasi: „U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.“

73. Na temelju svega iznesenoga, usvojen je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 4.130,92 EUR, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i odlučeno kao u točki I. izreke, dok je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 663,98 EUR sa traženim zateznim kamatama odbijen kako je to odlučeno u točki II. izreke.

74. O naknadi troškova ovog postupka odlučeno je temeljem odredbi članka 164. i članka 154. st. 2. ZPP-a, a u svezi s člankom 155. ZPP-a, te primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23 – dalje: Tarifa).

74.1. Uspjeh tužitelja u ovom sporu iznosi 86,15 %, a uspjeh tuženika 13,85 %, te shodno postotku koji preostaje nakon obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici, tužitelju pripada pravo na naknadu 72,30 % troškova ovog postupka.

74.2. Tužitelju su priznati troškovi sastava tužbe od 6.6.2023. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastava podneska od 16.12.2024. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 9.1.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 8.5.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), sastava podneska od 16.12.2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 26.3.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 7.5.2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. t. 3. Tarife), poreza na dodanu vrijednost na ukupni iznos od 1.300,00 EUR, po stopi od 25%, u iznosu od 325,00 EUR (Tbr. 46. Tarife), te trošak vještačenja u iznosu od 400,00 EUR, sveukupno 2.025,00 EUR.

74.3. Tužitelju nije priznat traženi trošak sastava podneska od 6.11.2025. kojim je sudu dostavljen dokaz o plaćenom predujmu za vještačenje, jer sud putem sustava ima pristup podacima o predujmljenim troškovima za vještačenje, pa stoga dostavljanje dokaza o istom nije bilo potrebno.

74.4. Osnovom iznesenog naloženo je tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.464,08 EUR (2.025,00 EUR x 72,30 %), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja s kojim je danom visina troškova utvrđena, pa do isplate, po stopi propisanoj odredbom članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

Čakovec, 7. svibnja 2026.

Sutkinja:

Sandra Oletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana od dana objave presude, pismeno putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužitelj po punomoćniku
2. tuženik po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30887-acf43**

Kontrolni broj: **07ecb-f145f-cea6b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.